

نگینے دے نگینے

حصہ اول

شاعر

پیر طریقت امین علم لذاتی حضرت علامہ مولانا حاجی

محمد یوسف علی نگینہ

طے کا پی

جامع مسجد نگینہ A-977 لاہور ۱۱۱ گز پورہ سکیم لاہور سوبہ لاہور 0300-4274936

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

نگینے دے نگینے

حصہ اول

تصنیف لطیف

ادیبِ ذیشان، شاعرِ اہلسنت و جماعت، پیرِ طریقت، رہبرِ شریعت، امینِ علم لدنی
صاحب
حضرت علامہ حاجی محمد یوسف علی نگینہ رحمہ اللہ تعالیٰ

آستانہ عالیہ پبلک جرنل شریف، پک نمبر ۷۱، اگ-ب، تحصیل سندری، ضلع فیصل آباد شریف

ناشر

منیر احمد یوسفی (ایم۔ اے)

مدیر اعلیٰ ماہنامہ "سیدھا راستہ" لاہور

جامع مسجد نگینہ

ملنے کا پتہ

977-A بلاک B-III گجر پورہ (چائنہ) سکیم لاہور

042-36823128, 36187575, 0300-4274936

جملہ حقوق بحق ناشر محفوظ ہیں

- نام کتاب : ”گنینے دے گنینے“ (حصہ اول)
- مصنف (شاعر) : پیر طریقت حاجی محمد یوسف علی گنینے صاحب رحمہ اللہ تعالیٰ
- بظن عنایت : مجمع انوارِ گنینہ صاحبزادہ محمد اللہ دتہ یوسفی زمرزم صاحب
- مجمع انوارِ گنینہ صاحبزادہ منیر احمد یوسفی صاحب
- مجمع انوارِ گنینہ صاحبزادہ بشیر احمد یوسفی صاحب
- مجمع انوارِ گنینہ صاحبزادہ خلیل احمد یوسفی صاحب
- سجادہ نشینان آستانہ عالیہ پیلے گوجراں شریف تحصیل سمندری ضلع فیصل آباد
- ناشر : منیر احمد یوسفی (ایم۔ اے)
- مدیر اعلیٰ ماہنامہ ”سیدھا راستہ“ لاہور
- جامع مسجد گنینہ بلاک B-III، گجر پورہ سکیم لاہور
- محمد عثمان علی یوسفی، افضل احمد یوسفی
- کمپوزرز : کمپوزرز و ڈیزائنرز : کمپوزنگ سینٹر : ابو بکر کمپیوٹر سینٹر چائنہ سکیم لاہور
- 0300-4274936
- سن اشاعت : جون ۲۰۱۰ء بمطابق جمادی الثانی ۱۴۳۱ھ
- بار سوئم : 1100 گیارہ سو
- ہدیہ : ۶۰ روپے

www.seedharastah.com ویب سائٹ ایڈریس

info@seedharastah.com ای۔ میل ایڈریس

فہرست عنوان

صفحہ نمبر

نمبر شمار

- ۱- ٹائٹل۔
- ۲- جملہ حقوق۔
- ۳- فہرست۔
- ۴- قطعہ تاریخ طباعت۔
- ۵- نذرانہ عقیدت۔
- ۶- حمد باری تعالیٰ (اللہ ہو اللہ ہو)۔
- ۷- درود شریف (بزبان پنجابی)۔
- ۸- ہوزر انظر عنایت یا محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیک وسلم۔
- ۹- جان دو عالم۔
- ۱۰- جس کے حضور ﷺ ہو گئے۔
- ۱۱- عاصیوں کے حشر میں واللہ بھرم ہیں مصطفیٰ ﷺ۔
- ۱۲- غزل۔
- ۱۳- ایبہ ڈھرتی نہ ہندی نہ آسمان ہندا۔
- ۱۴- رب جنہوں سراج منیر آکھے میں منیر نہ آکھاں تے کیہ آکھاں
- ۱۵- مدینے نوجوان دے دن آگئے نے۔
- ۱۶- اک تیرا جلوہ دیکھن لئی۔
- ۱۷- رحمان ﷻ وی کملی والے دا ﷺ۔
- ۱۸- رباعی۔ ڈو ہڑہ۔
- ۱۹- حمد (ﷺ) دا جلوہ ہے جلوہ خدا دا۔
- ۲۰- تے میم دی مروڑی بن گئی۔

- ۲۱ - دولت حصے حضرت حلیمہ دے آئی واہ وا۔
- ۲۲ - ہے سب احسان محمد ﷺ دا۔
- ۲۳ - کھلی والے (ﷺ) دی یاد بے تاب کیتا۔
- ۲۴ - تیرے دربار دامنگتا۔
- ۲۵ - ہو جاندی انے بخشش پاپیاں دی نبی پاک دے پاک دوارے تے۔
- ۲۶ - تیرا نام بگڑے مقدر سنوارے۔
- ۲۷ - قبلے بدلانے جاندے نے۔
- ۲۸ - جشن عید میلاد انبی ﷺ۔
- ۲۹ - حکومت نبی دی (ﷺ)۔
- ۳۰ - جند جان میں واراں تیرے اتوں۔
- ۳۱ - رباعی۔
- ۳۲ - شب اسری۔
- ۳۳ - کتاں نال آقاسن دے نے۔
- ۳۴ - ہر پاسے نور محمد (ﷺ) دا۔
- ۳۵ - رباعی۔
- ۳۶ - نبیاں تے ولیاں دے درتے مقبول دُعاواں ہندیاں نے۔
- ۳۷ - ساقی نامہ (بطر زغرل)۔
- ۳۸ - ساقیا خیر مژگاں میں تیرے میخانے دی۔
- ۳۹ - مرنے توں پہلا مر جانا ہے سبق ایہہ اہل طریقت دا۔
- ۴۰ - قربانی حضرت ابراہیم علیہ السلام۔
- ۴۱ - میں ہاں مینوار محمد ﷺ دا۔
- ۴۲ - محبت دی دنیا زالی ہے یارو۔

- ۶۳ - لشکاں پاک محمد (ﷺ) دے نور دیاں۔
- ۶۴ - رباعی
- ۶۵ - نظر تک تک کے راہ تیراے ہاری یا رسول اللہ۔
- ۶۶ - نہیں لہجہ اجام صرا حیاں نوں۔
- ۶۷ - کعبے تے عرش اوتوں اُچیاں نے شانان اُوہدے دربار دیاں۔
- ۶۸ - یاراں دے نال محمد (ﷺ) پے کر دے سیر چو فیروں۔
- ۶۹ - حضرت فاروق اعظم (رضی اللہ عنہ)۔
- ۷۰ - شہسوار کر بلا۔
- ۷۱ - دوہڑہ۔
- ۷۲ - شہید اعظم امام حسین (علیہ السلام)۔
- ۷۳ - اعلیٰ حضرت (رضی اللہ عنہ) ہیں بریلی کے۔
- ۷۴ - محدث اعظم (رضی اللہ عنہ)۔
- ۷۵ - مدح حضرت سلطان باہو (رحمۃ اللہ علیہ)۔
- ۷۶ - مدح حضرت میاں شیر محمد صاحب شرقپوری (رحمۃ اللہ علیہ)۔
- ۷۷ - مدح حضور قبلہ عالم میاں لاثانی صاحب شرقپوری (رحمۃ اللہ علیہ)۔
- ۷۸ - پیر سید جماعت علی شاہ لاثانی علی پوری (رحمۃ اللہ تعالیٰ)۔
- ۷۹ - پیر سید حافظ جماعت علی شاہ صاحب علی پور شریف رحمۃ اللہ تعالیٰ۔
- ۸۰ - مرشدی و مولائی پیر سید حضرت علی اکبر شاہ صاحب علی پور شریف رحمۃ اللہ تعالیٰ
- ۸۱ - پیر سید علی اصغر شاہ علی پوری شریف
- ۸۲ - سترہ دن دی جنگ ۱۹۶۵ء تا ۲۳ ستمبر۔
- ۹۰ - مسدس رباعی۔

قطعہ تاریخ طباعت

”مجموعہ کلام احمد و نعت و منقبت“

1431ھ

”کلمات شیریں حاجی محمد یوسف علی نگینہ رحمۃ اللہ علیہ“

2010ء

کلام یوسف مصرِ محبت
سُنائے حمدِ رب کے یہ ترانے
پڑھائے یہ سبق عشقِ نبیؐ کا
دکھائے راستہ مدحِ نبیؐ کا
کرے آسان منزل منقبت کی
معطر اس سے دل کی پٹھری ہے
بنا ہے نعت گوئی کی بدولت
ضیائے معرفت، یوسف علی کو
ہوا سامانِ دل کی روشنی کا
ہے برحق جو محبِ مصطفیٰؐ کو

حقائق کا، معارف کا دہینہ
پلائے نعت کے یہ جام و مینا
لُکائے حُبِ احمدؐ کا خزانہ
سجھائے جذب و مستی کا قرینہ
بجا ہے ایک یہ چاہت کا زینہ
مثاتا ہے یہ رسم بغض و کینہ
نبیؐ کا نعت گو یوسف، نگینہ
ہوئی ارزاں بقیضانِ مدینہ
میسر ہے ”نگینہ دے نگینہ“
کہیں ”فخر کرم یوسف نگینہ“

1431ھ

بجا ”لطفِ خدا“ سے ہیں مزین

724

کہو ”مہجور“ اشعارِ ”نگینہ“

1431ھ = 707 + 724

نذرانہ عقیدت

میں اپنا ایہ پہلا **نعتیہ گلدستہ**
 تاجدارِ دو جہاں، شہسوارِ لامکاں، وارثِ کون و مکاں، شہنشاہ
 زمین و آسمان، رُوحِ گنِ فکاں، سیدِ السادات، جوہرِ کائنات، جانِ
 حیات، منبعِ فیوض و برکات، حضورِ پُر نور، شافع، یومِ النشور،
 حبیبِ لبیبِ رَبِّ غفور، رسولِ خدا، شاہِ ہدیٰ، احمدِ مجتبیٰ

حضرت محمد مصطفیٰ

صلی اللہ تعالیٰ علیہ وعلیٰ آلہ واصحابہ وبارک وسلم
 دے دربارِ دربارِ انوارِ گوہر، بار دے وچ نہایت عجز و انکسارتے
 ادب و احترام دے نال ہدیۂ پیش کردا ہاں!

۔ گر قبول اُفتدز ہے عَزَّ و شَرَف

محمد یوسف علی گئینہ

۱۴۰۸ھ

اللہ ھو

اللہ ھو اللہ ھو اللہ ھو
اللہ ھو اللہ ھو اللہ ھو

ذرہ ذرہ جہاناں دا دیوے صدا
پتہ پتہ چمن دا پکارے پیا
گذر دی جتھوں وی جاوے باو صبا
آکے مستی دے وچ کھندی اے برلا
اللہ ھو اللہ ھو اللہ ھو

اللہ ھو دی اے مستی جہاناں دے وچ
کیف ایسے دا سارے مکاناں دے وچ
مہک اُس وی اے سب گلستاں دے وچ
ذکر اسدا اے سینھاں زباناں دے وچ
اللہ ھو اللہ ھو اللہ ھو

اسدے ذاکر نوں راہ ہدی وی ملے
بعد لطفِ فناہ دے بقاء وی ملے
نفس نوں موت رُوح نوں غذا وی ملے
ایہہ خدائی تے کیہ اے خدا وی ملے
اللہ ھو اللہ ھو اللہ ھو

ذکر ایہو ای کر دے نے سب انبیاء
 ملک حوران صحابی تے سب اولیاء
 غوث ابدال اوتاد تے اصفیاء
 ایہو ای ذکر کر دا اے مستی عطا
 اَللّٰهُ هُوَ اَللّٰهُ هُوَ اَللّٰهُ هُوَ

ذکر سب ذکراں نالوں نرالا وی اے
 سب تو اچا وی اے سب تو بالا وی ہے
 توڑ دا ما سوا والا تالا وی اے
 اسم اعظم وی اے، اسم اعلیٰ وی اے
 اَللّٰهُ هُوَ اَللّٰهُ هُوَ اَللّٰهُ هُوَ

یوسفؑ اس ذکر وی عجب ہی شان ہے
 ذکر ایے دے وچ نور عرفان ہے
 ایہو اسلام تے دین و ایمان ہے
 ایہو جبر طریقت دا فرمان ہے
 اَللّٰهُ هُوَ اَللّٰهُ هُوَ اَللّٰهُ هُوَ

دُرود شریف (بزبان پنجابی)

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا (پ ۲۲ احزاب آیت ۵۶)

صَلِّيْ عَلٰی نَبِيِّنَا صَلِّيْ عَلٰی مُحَمَّدٍ
صَلِّيْ عَلٰی شَفِيعِنَا صَلِّيْ عَلٰی مُحَمَّدٍ
صَلِّيْ عَلٰی حَبِيْبِنَا صَلِّيْ عَلٰی مُحَمَّدٍ
صَلِّيْ عَلٰی رَحِيْمِنَا صَلِّيْ عَلٰی مُحَمَّدٍ

سورت احزاب کڈھ ذرا بائیوں پارے نظر نکا
پڑھن فرشتے تے خدا صَلِّيْ عَلٰی مُحَمَّدٍ
اے لوکو ایمان والیو وِرد دُرود بنا لیو
تے پڑھدے رہو صبح و مسا صَلِّيْ عَلٰی مُحَمَّدٍ
پڑھیو سلام حضور تے شافع یومُ التَّشْوَر تے
حکم ہے رَبِّ دَوْرًا صَلِّيْ عَلٰی مُحَمَّدٍ
روضہ مصطفیٰ تے آ ستر ہزار ملائکہ!
پڑھدے دُرود سر نوں جھکا صَلِّيْ عَلٰی مُحَمَّدٍ
کہندے نے شاہ انس و جن کثرت کرو جمعے دے دن
حشر ہونا ایسے ای دن پنا صَلِّيْ عَلٰی مُحَمَّدٍ

ورد دُرود جو کرے بھاریں اوہ بندہ ہووے کتے
 سُن دے آواز مصطفیٰ صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ
 پچھیا صحابہ نے یا نبی* سن لوو گے بعد وصال وی
 آقا میرے نے ہاں کہا صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ
 مٹی تے جدِ انبیاء کیتا حرام ہے خدا
 زندہ نبی نے سب سدا صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ
 رُب دے نبی حیات نے قبراں چہ پڑھدے صلوة نے
 دِیا امام الانبیاء صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ
 ہے اوہ بنجیل بالیقین پڑھدا دُرود جو نہیں
 ناں سن محمد* پاک دا صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ
 ایہہ ناں سُن اذاں وچ گہہ صلی علی تے چم کے اگوٹھے وی اکھاں تے لا
 ایہہ صدیق اکبر* دی سُنّت منا صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ
 پڑھدے نے سارے اولیاء غوث و قطب تے اصفیاء
 ہے روحاں دی نوری ایہہ غذا صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ

اِس دُرود دِی شانِ عظیمِ ہے رحمتِ دِی کانِ عظیمِ ہے
 ہے سارے غماں دِی ایہہ دوا صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ
 ایہہ سُنّتِ ربِّ الانامِ ہے ایہہ ذوقِ لطیفِ دوامِ ہے
 اِس وِجِ کَمَلِ ہے شِفاءِ صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ
 ہے ایسے تھیں قُربِ مصطفیٰ* ہے ایہو ای نَسِجِ کِیماہِ
 ہے دیندا دِلاں نوں ایہہ ضیاءِ صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ
 ایہہ نارِ سقرِ تو بچاؤندا تے جنتِ دے وچہ بچاؤندا
 ایہہ بھریا ایہہ جامِ طہورِ دا صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ
 اِس وِجِ ہزاراں نے رحمتاں اِس وِجِ کروڑاں نے نعمتاں
 دیندا خدا ئوں ہے مِلا صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ

نصیحتِ گننے دِی یاد رکھ دِل نوں دُرودوں آباد رکھ
 جے چاہویں تو کرنا قلبِ صفا صَلَّى عَلٰی مُحَمَّدٍ

ہو ذرا نظر عنایت یا محمد مصطفیٰ

ہو ذرا نظر عنایت یا محمد مصطفیٰ
آپ ہیں بحر سخاوت یا محمد مصطفیٰ

میں خطا کار و گنہگار و سزا وار سزا
آپ ہیں رحمت ہی رحمت یا محمد مصطفیٰ

مجھ کو دامنِ قیامت میں جگہ دینا ضرور
آئے جب روز قیامت یا محمد مصطفیٰ

روزِ اول ہی عطا کردی تھی خالق نے تجھے
سارے نبیوں کی امامت یا محمد مصطفیٰ

ہے میری نسبت غلامی کی غلاموں سے ترے
یہ بھی کیا کم ہے سعادت یا محمد مصطفیٰ

تیری رحمت کے میں صدقے کر لئے جس نے قبول
یہ میرے اشکِ ندامت یا محمد مصطفیٰ

ہو گیا وہ آپ کا ہی جس نے دیکھا اک نظر
آپ کا حسنِ صباحت یا محمد مصطفیٰ

انبیاء تو اور بھی ہیں پر خدا نے کی عطا
آپ کو کبریٰ شفاعت یا محمد مصطفیٰ

دونوں عالم سے فزوں تر ہے یہ یوسف کے لئے
ہو تیرے سنگ سے جو نسبت یا محمد مصطفیٰ

جانِ دو عالم

یا شہِ کون و مکاں جانِ دو عالم آ جا
 مالکِ ارض و سما روحِ معظم آ جا
 میرے ارمان لٹے ، آس لٹی ، چین گیا
 میری تقدیر ہوئی مجھ سے ہے برہم آ جا

تو جو آجائے تو آجائیں بہاریں آقا !
 دُور گلشن میں خزاؤں کا ہے پیہم آ جا !

تیرگی غم کی شہا اور بڑھی جاتی ہے
 نائِب و نورِ خدا نورِ مجسم آ جا

ہے تمنا کہ کروں قدموں پہ نچھاور تیرے
 اٹک آنکھوں سے برستے ہیں چھما چھم آ جا

کس طرح ہجر میں رات اندھیری کاٹوں
 رُخ سے زُلفوں کو ہٹا نیرِ اعظم آ جا

سُن لے یوسف کی صدا بہرِ حسنین و علی
 فخرِ موسیٰ و مسیح ، یوسف و آدم آ جا !

جس کے حضور* ہو گئے

جس کے حضور* ہو گئے اُس کا خُدا بنا
 مُرشد کے در کا دل سے ہو جو بھی گدا بنا
 آ کر گرا جو ہادی حق کے حضور میں!
 بے شک وہ ہادی بن گیا اور راہنما بنا
 مُرشد کی اک نگاہ سے مشکل ٹلی تمام
 ہادی کا بندہ خَلق کا مشکل کُشا بنا!
 مُرشد کی جو بھی راہ میں پامال ہو گیا
 پیرِ طریقت ہو گیا وہ پیشوا بنا
 یوسف یہ سارا فیض ہے میرے حضور* کا
 ہر شعر مثل کہکشاں جو پُر ضیاء بنا

☆ صلی اللہ تعالیٰ علیہ وعلیٰ آلہ و صحابہ وبارک وسلم

تین محبوب اعمال

حضرت عبداللہ بن مسعود رضی اللہ عنہ سے روایت ہے کہ میں نے رسول اللہ ﷺ سے عرض کیا، کہ اللہ تبارک و تعالیٰ کو کونسا عمل سب سے زیادہ محبوب ہے، فرمایا: ”وقت پر نماز پڑھنا“۔ میں نے عرض کیا پھر فرمایا ”ماں باپ کے ساتھ نیک سلوک کرنا۔“ میں نے عرض کیا، پھر فرمایا: ”اللہ تبارک و تعالیٰ کی راہ میں جہاد کرنا۔“ راوی فرماتے ہیں اگر میں زیادہ پوچھتا تو آپ ﷺ زیادہ ارشاد فرماتے۔“

(بخاری شریف، مسلم، شریف، مشکوٰۃ شریف)

عاصیوں کے حشر میں واللہ بھرم ہیں مصطفیٰ*

بطرز:- ایک بندہ سعیدز رضی اللہ عنہ نامی آپ کا اصحاب تھا

دافعِ غم صاحبِ لطف و کرم ہیں مصطفیٰ*

مالکِ کون و مکاں شاہِ اُمم ہیں مصطفیٰ*

چارۂ بے چارگاں اور غم گسارِ بے کساں !

حامی و ناصرِ مداویٰ دم بہ دم ہیں مصطفیٰ*

ظہٰ و یسین مزملِ شاہد و نور و منیر

انبیاء و مرسلین سے محترم ہیں مصطفیٰ*

غار میں کیا لا مکاں میں حشر میں بھی دیکھ لو

اُمّتِ عاصی کے غم میں چشمِ نم ہیں مصطفیٰ*

ہیں ملے القاب جن کو حاکم و مختارِ کل !

ذی نشاں ہیں مصطفیٰ* اور ذی حشم ہیں مصطفیٰ*

بِرِّ گل وہ عقلِ گل اور روحِ گل جانِ جہاں

بِرِّ گن اور واقفِ لوح و قلم ہیں مصطفیٰ*

مہبطِ وحیٰ الہی مظہرِ غیبِ خدا

تاجدار و وارثِ عرب و عجم ہیں مصطفیٰ*

یوسفِ عاصی کی جن کے ہاتھ میں بس لاج ہے

عاصیوں کے حشر میں واللہ بھرم ہیں مصطفیٰ*

غزل

کیا خبر ہے مجھ کو اپنی میں تو خود سے لاپتا ہوں
نہ جہاں کی کچھ خبر ہے نہ ہی خود سے آشنا ہوں

مجھے میرے ہی جنوں نے ہے مٹا دیا کچھ ایسے
وہ نشاں بھی کھو چکا ہوں میں جہاں جہاں گیا ہوں

میری وحشتوں سے پوچھو یہی کچھ بتا سکیں گی
میں کدھر سے آ رہا تھا میں کدھر کو جا رہا ہوں

مجھے بس خبر ہے اتنی کہ جہانِ معصیت ہوں
میری ابتداءِ خطا سے میں خطا کی انتہا ہوں !

میرے زندگی کے مرکز میرے یوسفِ محبت
تو عطا کا بادشاہ ہے میں فقیر بے نوا ہوں

ایہہ دھرتی نہ ہندی نہ آسمان ہندا

ایہہ دھرتی نہ ہندی نہ آسمان ہندا
 جے پیدا نہ عرشاں دا مہمان ہندا
 نہ شمس و قمر ، گہکشاں نہ ستارے
 نہ جنت نہ جنت دا سامان ہندا
 ایہہ جلوے ایہہ منظر ایہہ رنگین نظارے
 محمدؐ دے ہونے تھیں ہوئے نے سارے
 جے پیدا نہ ہندے محمدؐ پیارے
 نہ ظاہر کدی آپ رحمان ہندا
 پنکھوڑے چہ جد سوہنا انگلی ہلاوے
 تے چن اودھی انگلی تے ٹچ ٹچ وکھاوے
 تے پارے دے وانگوں پیا دوڑ لاوے
 جدھر کملی والے دا فرمان ہندا

جنہوں نور اپنے توں رُب نے بنایا
مِنَ اللّٰهِ نُورٌ دَا پَا تَا جَ آيَا !

کدی رُب نہ کہندا سِرَاجًا مُنِيرًا
جے ساڈے جیہا سوہنا اِنْسَانِ ہندا

اوہ ہر شے دا جوہر تے اصلِ دو عالم
اوہ آدم بھی ہے پَر ہے آدم توں اَقْدَم

جے سورج نہ ہندا نہ ہندیاں شعاواں
ہناں بیچ کیویں گلستانِ ہندا

ٹھکانہ نہ کر تھلپا محذود اُس دا
ہے ہر ذرے وِج نُوْر موجود اُس دا

ہے پتے دی رگ رگ چہ جوہر دا جلوہ
توں کیوں اینویں جاندا ایں حیران ہندا

خدا کیتا مختار گل مصطفیٰ* نوں
غلام اوہدا کر دتا ارض و سماء نوں

جو حاکم ناں منے حبیب خدا* نوں
کدی اوہدا کامل نہیں ایمان ہندا

کرم جے نہ ہندا میرے مصطفیٰ* دا
نہ لگدا پتا ابتدا انتہا دا

نہ یوسف گنگینے لٹاؤندا گنگینے
نہ مضمون ہندا نہ عنوان ہندا

رَبِّ جَنهُوٓں سِرَاجِ مَنِيْرٍ آكْهِيْے مِيْن مَنِيْرِنَهٗ آكْهَآءِ تَهٗ رَكِيْهٖ آكْهَآءِ

رَبِّ جَنهُوٓں سِرَاجِ مَنِيْرٍ آكْهِيْے مِيْن مَنِيْرِنَهٗ آكْهَآءِ تَهٗ رَكِيْهٖ آكْهَآءِ
جِيْهْدِے جِسْمِ دَا سَايَهٗ نَمِيْنِ اُوْهِنُوٓں بَے نَظِيْرِنَهٗ آكْهَآءِ تَهٗ رَكِيْهٖ آكْهَآءِ
قَدْ جَاَءَ كُمْ مِّنَ اللّٰهِ نُوْرٌ رَّبِّ وِجِّ قُرْآنِ دِے فَرْمَايَا
اُس نُوْرِ مَجْسَمِ نُوْنِ نُوْرِی تَصْوِيْرِنَهٗ آكْهَآءِ تَهٗ رَكِيْهٖ آكْهَآءِ

مِيْن نُوْرِ هَآ نُوْرِ خُدَا دِے تُوْنِ جِسْمِ خُوْدِ فَرْمَايَا جَابِرٌ ؓ نُوْنِ
اُس نُوْرِ دِي سَارِي خَلَقْتِ وِجِّ تَنْوِيْرِنَهٗ آكْهَآءِ تَهٗ رَكِيْهٖ آكْهَآءِ
جِيْهْدَا پَا كِے اِشَارَهٗ اُنْگَلِيْ دَا ، چِنِ چِيْرِيَا جَانْدَا وِجِّ كَارُوْنِ !
مِيْن اُس دِے گْهَرِ دِي بَانْدِي بَے تَقْدِيْرِنَهٗ آكْهَآءِ تَهٗ رَكِيْهٖ آكْهَآءِ

اِكْ وَاْرِ بَے پَاوْنِ اَكْهِيَآ وِجِّ اَنْهِيَآ نُوْنِ بِيْنَآئِيْ مِلِّ جَاوِے
مِيْن خَاكِ نَبِيْ دِے جُوْزِيَآ دِي اَكْسِيْرِنَهٗ آكْهَآءِ تَهٗ رَكِيْهٖ آكْهَآءِ
يُوْسُفَ جِئِے سُوْهِنَے بَھِي جِس تُوْنِ خِيْرَاتِ حُسْنِ دِي مَنَكْدِے نِے
اُوْهْدِے دَرْتُوْنِ حُسْنِ دِي مِلِ دِي اِے جَاغِيْرِنَهٗ آكْهَآءِ تَهٗ رَكِيْهٖ آكْهَآءِ

مدینے نوں جاون دے دن آگئے

بدل گیاں رُتیاں تے آئیاں بہاراں، مدینے نوں جاون دے دن آگئے نے
محمدؐ پیارے دے در اُتے جا کے تے دُکھڑے سناون دے دن آگئے نے

سی جہاں نوں سدے پیارے نے گھلے، ٹرے قافلے اوہ مدینے دے وّے
محمدؐ دے روضے دی چم چم کے جالی مُقَدَّر جگاؤن دے دن آگئے نے

پلا اپنی نظراں دے اَنج جام ساقی تے دیہہ سارے رینداں نوں انعام ساقی
توں پیندا وی جاتے پلاندا وی جاویں کہ پیوں پلاؤن دے دن آگئے نے

تو اُٹھ ہُن دِلاجوت نیناں دی جولے، توجتاں وی روکیں رج رج کے رولے
نہ ہنجواں دے رکھ سانجھ کے ہن خزانے ایہہ موتی لٹاؤن دے دن آگئے نے

اُٹھو ساھیو راہ ہجر دی نیڑو تے وقتِ سحر ساز دل دے نوں چھیڑو
کرو ایہی زاری کہ تارے دی رَوَوَن کہ رَوَوَن رُلاؤن دے دن آگئے نے

مبارک اے راہی مدینے نوں جانا تے روضے دے گرد جا چکّر لگانا
بِلاؤ وی یوسف نوں آقا نوں کہنا کہ مُرد پھر بلاؤن دے دن آگئے نے

اک تیرا جلوہ ویکھن لئی

دن تیرے میریا محبوبا ، نہیں وسدا مہر منیر کوئی!
 پل وچھڑیاں نکلے جند میری دس بچن دی ہن تدبیر کوئی
 اک تیرا جلوہ ویکھن لئی میں سو سو متناں متیاں نے
 تھان تھان نذرانے ڈھوئے نے نہیں چھڈیا پیر فقیر کوئی
 میں بندہ ہاں بھل جاندا ہاں ، اے میرا فطری خاصہ اے
 تو بخش دیا کر محبوبا ، جد ہو جاوے تقصیر کوئی
 اس دور دی گرمی وچہ آکے واعظ دیا وعظاں بدل گیاں
 نہ کیف رہیا تقریراں وچ ، نہ لفظاں وچ تاثیر کوئی
 کوئی دعویٰ کرے نبوت دا ، کوئی رب پیا بن دا پھر دا اے
 پر ڈردا تیراں تیغاں توں ، نہیں بن دا پیر شبیر کوئی
 دو گٹھاں ای اپنے قدماں وچ تھان دے چھڈ اپنے یوسف نوں
 نہ ملکہ حکومت منگدا ہاں ، نہ منگاں ہور جاگیر کوئی

رحمان ﷺ وی کملے والے ﷺ دا

ایہہ دھرتی کملی والے دی آسمان وی کملی والے* دا
ایہہ جگ سارا ای آپدا اے رحمان وی کملی والے* دا

مختار نبی* نوں رب کیتا، محکوم اوہدا جگ سب کیتا
انسان کی حکم پئے من دے نے حیوان وی کملی والے* دا

کیہ پیش نواں عنوان کراں کیہ اُس دی شان بیان کراں
طالب تے شیدا ہے جد کہ یزدان وی کملی والے* دا

ہر ذرے تے ہر پتے تے ہے راج محمد عربی* دا
ہے جاری سارے عالم تے فرمان وی کملی والے* دا

اوہ جھلے نے جو کہندے نے اک یار تے دو جا دشمن ہے
ہے علی* وی کملی والے* دا عثمان* وی کملی والے* دا

جے نبی* دی پاک شریعت نے محشر تک یوسف رہنا ایس
تے جاری رہنا ایس آخر تک فیضان وی کملی والے* دا

رُبَاعِی

بٹکھی قوم رجاؤن لئی نبی یوسف رُخ اُتوں نقاب سَرکا چھڈیا
 صدقے جاواں محمد رسولؐ اُتوں کائنات نوں جنہیں رجا چھڈیا
 لہ پئی ہنھیرے چوں سوئی جس دم کملی والے * تبسم فرما چھڈیا
 لشکر ہو یا پیاساتے اُنگلیاں چوں یوسفؑ سوہنے نے چشمہ چلا چھڈیا

دَوہڑہ

ساڈے نبی محمد کریمؐ تائیں؛ شانناں دیتیاں رَبّ کریم ساڈے
 وَالضُّحٰی، وَالْفَجْرِ، یَسِیْنُ مکھڑا نور و نورنے ہادی عظیم ساڈے
 پیکھن وانگ ہتھیلی دے جگ سارا، اُدہ امین، بصیر، علیم ساڈے
 پیکر یوسفؑ شرم و حیا دے سَن شرماں والڑے نبی رحیم ساڈے

محمد (ﷺ) دا جلوہ ہے جلوہ خدا دا

شہنشاہ اوہ ہندا پٹہ جیہدے گل وچ
 محمدؐ دے در دی گدائی دا ہووے
 محمدؐ دے در دا گدا جیہڑا ہووے
 اوہ مالک خدایا دی خدائی دا ہووے
 اوہدا نام نامی پکارن تھیں یارو
 کیوں حل نہ مشکل زمانے دی ہووے
 علم جس نوں ہتھیں حبیب خدایا نے
 عطا کیتا مشکل کشائی دا ہووے
 زمیں وچ زماں وچ مکاں لامکاں وچ
 گلستان عالم تے باغ جناں وچ
 بصد ذوق و اُلفت بیاں قصہ ہر تھان
 محمدؐ دی ہی رِزبائی دا ہووے

نظر مصطفیٰؐ دی نگاہِ خدا ہے
 محمدؐ دا جلوہ ہے جلوہِ خدا دا
 خدا ظاہر کر دیندا جلوہِ نبیؐ دا
 جدوں شوقِ جلوہِ نمائی دا ہووے

توں چاہناں ایں آسمان تک پہنچ جاواں
 توں چاہناں ایں دھرتی نوں تھلے دھساواں
 تو کہہ اُونہوں آکڑ کے دسناں ایں جھلے
 جیہدا دعویٰ خود کبریائی دا ہووے

ریا کاری دی جو عبادت نے کر دے
 اوہناں لئی ہے قرآن وچہ ویل آیا
 اوہ جانوں نہیں راہِ طریقت دا ہندا
 جیہدا دعویٰ خود پارسائی دا ہووے

کدی بھوناں پیندا نہیں محبوب کچھے
 آ خود ڈیرا دل وچ ہے محبوب لاؤندا
 جے پہلوں ای طالب نے سامان کیتا
 قلب تے نظر دی صفائی دا ہووے
 واصل دیاں گھڑیاں جے چاہوناں ایں سالک
 تے کر دا رہویں رات بھر انتظاری
 کدی پکاں دے نال پکاں نہ میلیں
 جے ڈر مہ و شاں دی جدائی دا ہووے
 میں یوسف کیویں اوس نوں مناں عاشق
 کہواں حصہ وچ آخرت اُس دا کیویں
 سدا اٹھدے بہندے جنوں جس تے طاری
 صرف مال و زر دی کمائی دا ہووے

تے میم دی مروڑی بن گئی!

ہويا گن دا جدوں سی اشارہ
 تے میم دی مروڑی بن گئی!
 ہارا نے اَلف دا لیا پیار
 تے میم دی مروڑی بن گئی!
 الف نے حسن کھلارن بدلے
 اپنے نقش اُتارن بدلے!
 ہويا اَلف نوں شوقِ نظارا!
 تے میم دی مروڑی بن گئی!
 الف نے پائی میم مروڑی
 الف تے میم دی بن گئی جوڑی!
 چکارا! دا وحدت وچا
 تے میم دی مروڑی بن گئی
 اَلف دا مظہر میم سی بنیا
 پہلا نور قدیم سی بنیا

جتھوں ہونا سی گل پیارا
اوہ میم دی مروڑی بن گئی

نہ کوئی شے نہ شے دا سایہ
ازلی علم نوں سُکن فرمایا

نہیں سی آدم دا اَجے گارا
جدوں میم دی مروڑی بن گئی

نہ شے توڑی تے نہ شے جوڑی!
نال ارادے بنی مروڑی

جیہدے وچ چھپیا جگ سارا
اوہ میم دی مروڑی بن گئی

عارفان دا ایہہ سمجھ اشارہ
اَلفوں میم میوں جگ سارا

آیا وچ جاں ظہور دے پیارا
تے میم دی مروڑی بن گئی

شیخ نے یوسف گل سمجھائی
اَلفوں باہر نہیں شے کائی!

وچا اَلف دا اِک لشکارا
تے میم دی مروڑی بن گئی

دولت حصے حضرت حلیمہ دے آئی واہ وا

کملی والے رسول کریمؐ دی اے
 اللہ پاک نے شان ودھائی واہ وا
 چنے ویکھیا کہیا سبحان اللہ!
 نوری صورت اے ایسی بنائی واہ وا
 دن میثاق دے نبیاں نوں کر کٹھے
 دتی رب تکریم محبوب دی سی
 نبیاں ادب دے نال تسلیم کیتا
 ہوئی سوہنے دی عزت افزائی واہ وا
 فلکاں اُتے پیغمبر سی رہے سارے
 گوڈے سدہ تے جا جبریل ٹیکے
 نہ کوئی رہیا مکان نہ ہور کوئی
 جدوں یاراں نے محفل سجائی واہ وا
 اک گھٹ وی جنہوں نصیب ہویا
 ہویا مست اوہ ابدالآباد تیکر

سوہنے ساقی کوڑ نے نال نظراں
 ایسی وحدت دی مے پلائی واہ وا
 اُنج تے سوہنے دے آون دی خوشی اندر
 رب نے پتر ای دتے سی ساریاں نوں
 اے پر مائیاں تے دائیاں چوں آمنہ دے
 حصے دولت حلیمہ دے آئی واہ وا
 ڈیرے چک خزاواں نے لئے فوراً
 بن کے جدوں حضورؐ بہار آئے
 کیتا بسترا گول سی ظلمتاں نے
 ایسی نور دی شمع جگائی واہ وا
 کیتاں کیف اے سوہنے دے نام اندر
 کیتاں نور حضورؐ دی یاد وچ اے
 ساری بزم سرور وچ کہن لگ پئی
 نعت یوسف گنبنے سنائی واہ وا

ہے سب احسان محمدؐ دا

رَبِّ ذَرَّے ذَرَّے وَجِ کیتا ہے ظاہر شانِ محمدؐ دا
 ہر پتے پتے دی رگ تے لکھیا عنوانِ محمدؐ دا
 اودھی صفت ہے وجِ قرآن آئی اُہدی صفت دے لئی قرآن آیا
 مائی عائشہ خود فرماندیاں نے ہے خُلقِ قرآنِ محمدؐ دا

ایہہ نعتِ خوانی کوئی بدعت نہیں ایہنوں روکنا یارو حماقت اے
 پڑھدا سی نعتاں یار دیاں جد یارِ حسانؐ محمدؐ دا
 جس اُمت بدلے رو رو کے اُس غاراں تیک روا پھڈیاں
 اُج بھل گیا اوسے اُمت نوں ہے سب احسانِ محمدؐ دا

پیا سو سو ناز و کھاندا سی ، پیا صدقے ہو ہو جاندا سی
 جس وقت اشارا ویہندا سی ، ماہِ تابانِ محمدؐ دا
 ایہہ یوسفؑ کیوں نہ سوہنے دی ہر ویلے پڑھدا نعت رہوے
 خود مدحِ سرا قرآن دے وجِ جد ہے رحمانِ محمدؐ دا

کملی والے ﷺ دی یاد بے تاب کیتا

کملی والے دی یاد بے تاب کیتا
اکھا روندیاں خون برساندیاں نے
ٹھیساں نکلدیاں نے میرے جگر وچوں
ہاواں نویں طوفان اٹھاندیاں نے
آرے چلدے نے میرے قلب اُتے
سینہ پھڑکدا ، مچل ارمان جاندے!
ہنجو خوشی دے اکھاں وچ بھر سیاں
جدوں شہر مدینے نوں جاندیاں نے
مرد مُرد رکن نبھاں رُک رُک تیز ہوں
رگاں تہدیاں مُشکلاں بندیاں نے

کملی والے محبوب دی زلف دیاں
 یاداں آکے جدوں تڑپاندیاں نے
 کدوں اوہناں دے لیکھاں وچ نیند ہندی
 جیہڑے وچھڑ محبوب تو جاوندے نے
 تارے لکھیاں اکھیاں رہندیاں نے
 وچھڑی کوچ دے واگ گرانڈیاں نے
 ہن تے سوہنیاں سد دربار اُتے
 آخر وار دیدار کرا چھڈو
 آساں میریاں غماں دے بحر اندر
 ڈکو ڈولے طوفان چہ کھاندیاں نے
 یارسول اللہؐ نظر کرم کرنا
 یوسف اُتے خدا دا واسطہ جے
 سُن دا رہناں ایہو دو جہان اندر
 سب تے کرم سرکاراں فرماندیاں نے

تیرے دربار دامنگتا

ٹساڈا اُمتی یا احمدِ مختارؑ میں بھی ہاں
غلاماں دا غلام ادنیٰ میری سرکار میں بھی ہاں

نگاہِ ناز توں صدقے زمانہ مست جس کیتا
نگاہِ کرم کر آقا تیرا میخوار میں بھی ہاں

تیرے دربار توں کونین نوں ملدی اے ہر نعمت
تیرے دربار دا منگتا میرے غنخوار میں بھی ہاں

تیرا دیدار جس کیتا اُوہ تیرا بن گیا خادم
غماں دا ماریا اِک طالبِ دیدار میں بھی ہاں

میں سنیا ایں گنہگاراں دے بدلے ہے تیری رحمت
میرے ول وی ذرا دیکھو کہ او گنہار میں بھی ہاں

بوصیری وانگ یوسف تے وی ہووے کرم دی بارش
قصیدہ گو تیرا یا سید ابراہؑ میں بھی ہاں !

ہو جانندی اے بخشش پاپیاں دی نبی پاک دے پاک دوارے تے

ہو جانندی اے بخشش پاپیاں دی نبی پاک دے پاک دوارے تے
 رب بخشش کردا اے پر کردا اے محبوب دے پاک اشارے تے
 پایا واسطہ جدوں محمدؐ دا منی گئی توبہ آدمؑ دی
 لگی سی کشتی نوحؑ دی وی ایسے نام دے نال کنارے تے
 عظمت جے کملی والے دی نہیں مندا منکر نہ منے
 خود آپ صلواتاں پڑھدا اے رب پاک حبیبؐ پیارے تے
 نہ اتھے کجھ وی ہونا سی ہندا تے کجھ نہ رہنا سی
 ایہہ دنیا ازل توں ہے قائم سوہنے دے صرف سہارے تے
 مینوں تاہنگاں رہندیاں نیں ہر دم تیرے قدماں دے وچہ آون دیاں
 کر کرم حیا اس یوسفؑ بے کس ، بے پڑ بے چارے تے

تیرا نام، بگڑے مقدر سنوارے

شہیدِ معظّم نواسے دے صدقے
سنو میری فریادِ طیبہ* دے والی

میں جاندا ہاں رُہڑیا غماں دے مَحر وِچ
کرو میری اِمدادِ طیبہ* دے والی

تیرے درنوں چھڈ کے میں کس درتے جاواں
تیرے باجھ دامن نون کتھے پھیلاواں

تیرے بن سناواں تے کس نون سناواں
غماں دی اے رُودادِ طیبہ* دے والی

توں مولا توں والی توں مختارِ عالم
تیرے درتے منگتے نے عیسیٰ تے آدم

تیرے علم سارے جہاناں تو اعظّم
توں سب دا ہیں اُستادِ طیبہ* دے والی

تیرا نام بگڑے مقدر سنوارے
تیری یاد دُبے سفینے نون تارے

میں تابیوں تے دم دم لواں نام تیرا
تے دم دم کراں یاد طیبہ* دے والی

میرے چمن وچوں نے رُسیاں بہاراں
میرا اک سفینہ تے طوفاں ہزاراں

سنو میرے نالے تے چیکاں پکاراں
نہ ہو جاواں برباد طیبہ* دے والی

نہ منکن دا اؤندا اے مینوں قرینہ
کرم آپے فرماؤ شاہِ مدینہ*

بچا کو بچا کو میرا ایہہ سفینہ
پئے شاہِ بغداد طیبہ* دے والی

توں محبوب میرا توں سلطان میرا
ہے یوسف ازل توں مدح خوان تیرا

بوصیری دے تائیں روا دین والے
کرو مینوں وی شاد طیبہ* دے والی

قبلے بدلائے جانے نے

دیکھو محبوباں دی مرضی تے قبلے بدلائے جانے نے
محبوب دے پاک اشارے تے سجدے کروائے جانے نے

لب ہلے نہیں ہتھ چائے نہیں اینویں رخ دا رخ بدلایا سی
آیتھے وی فترضی دے وعدے پئے توڑ چڑھائے جانے نے

اوہ جو چاہندے ، سو ہو جاندا اوہ جو کہندے رب من لیندا
ٹسیں کی لگدے او مُلاں جی کیوں شور مچائے جانداے نے

جہنوں کجھ وی دینا نہ ہووے جیہدی گل وی منی نہ ہووے
بھلا کجھ کھماں رب تو ایہو جیسے محبوب بنائے جانے نے

محبوب * دی گل تے اک پاسے سُن گل محبوب * دے خادماں دی
فاروق * دے لکھیاں رُقعیاں تے پئے نیل چلائے جانے نے

پیا آکھیں مُلاں اوہناں نوں نہیں خبر دیوار دے پچھے دی
جہاں لئی حریم وّحدت دے سب پردے اٹھائے جانے نے

نگ ڈوب کے مر جا چّپنی وّج اوہنوں وّڈا بھائی کہندا ایں
جہیدے نور تھیں یوسف جیسے سوہنے پیدا فرمائے جانے نے

جشن عید میلاد النبی ﷺ

نورِ اولِ دَا نوری ظہور ہويا ، کائنات دی جان وچ جان آگئی
 مائی آمنہ دی خدمت پاک اندر ہر اک حور سی خدمت بجان آگئی
 کُن دے وقت توں سی چھڑی ہوئی جیہڑی اوہ وجود اندر داستان آگئی
 جگہ جگہ بہاراں نے رقص کیتا چمن وچ رُوحِ گلستان آگئی
 باغِ عالم وچ آئی بہار تازہ کلیاں مٹھل پتے سارے جھوم رہے نے
 نوویں صبح توں جان قربان کر کے چن جا چھپیا تارے جھوم رہے نے

آیا آسرا تنکیاں تے بھکھیاں دا ، مان تران یتیمیاں دا آگیا اے
 تارا نور والا لاڈلا آمنہ دا، چھیڑو مائی حلیمہ دا آگیا اے
 ہادی ہادیاں دا سید سیداں دا تے کریم کریمیاں دا آگیا اے
 پردہ پوش گناہیاں تے مجرماں دا، لُج پال اٹھیاں دا آگیا اے
 پے گئی جان مظلوماں دی جان اندر، نکل جان گئی ظالم دی جان وچوں
 آگیا زمان و مکان اندر ، لامکان والا لا مکان وچوں

گلا ہے اوہ اپنے حُسن اندر ، اُوہدی مثل کوئی نہیں تے نظیر کوئی نہیں
 اُس دا نقشہ جس قلم تیار کیا ، بنی اُس کلموں مُرد تصویر کوئی نہیں
 تارے نور دے ہین رسول سارے ، اُوہدے بعد سراج منیر کوئی نہیں
 اُس دے قدماں دی خاک پُر نور اُگے کیمیا کوئی نہیں تے اکسیر کوئی نہیں
 حد حُسن دی رُخ حضور تک اے حد کیف دی سوہنے دے نام تک اے
 اُس دے نور دی چمک وچ آمنہ دی نظر پہنچ جاندی قصرِ شام تک اے

آیا زلزلہ وچ کلیسیاں دے کوٹ کفر والے کٹ کٹ ڈٹے
 ٹھاک شیطان دا بت سارے کھا کے سٹ تے پوڑ پچٹ ڈٹے
 منہ دے بھار شطو نگرے پے سارے ایسی کھا کے توحید دی سٹ ڈٹے
 آتش کدے ایران دے سرد ہو گئے کنگرے کسریٰ دے محل دے پھٹ ڈٹے
 رشکِ ماہِ کنعان آ گیا یوسفِ جن نے اُوہدے اشارے تے رقص کیتا
 فلکوں تاریاں تاریاں لا لا کے آکے اُوہدے دوارے تے رقص کیتا

حکومت نبی دی (ﷺ)

خدا دی قسم ہو نہیں سکدا اوہ مومن
 جو من دا نہ ہووے حکومت نبی* دی

نہ توحید لہدی ، نہ ایمان مل دا
 جے ہووے نہ دل وچ محبت نبی* دی

ہوئے قطب تے غوث ابدال بھادیں
 کدی پہنچدا نہیں اوہدے مرتے نوں

محبت تے ایمان دے نال یارو
 چنے کیتی ہووے زیارت نبی* دی

امر مصطفیٰ* دا ہے امر الہی !
 تے بیعت نبی* دی اے بیعت خدا دی

نبی* دی اطاعت، اطاعت ہے رب دی
 عبادت ہے رب دی اطاعت نبی* دی

ایہہ مٹاں تے کیہ اے پیغمبر بھی سارے
 نہ سمجھے گمّا حَقُّہ شانِ احمد*

حدیثاں نے شاہد کوئی جان دا نہیں
 سوائے خدا دے حقیقت نبیؐ دی
 محمدؐ حبیب و رسولِ خدا دی
 شفاعت دا کردا ہے انکار جیہڑا
 نہ محشر چہ دینی پناہ اوہنوں رب نے
 نہ لہہنی ایں اوہنوں شفاعت نبیؐ دی
 کوئی رب اکبر دی توحید والے
 پیا بھادیں ہر وقت نعرے لگاوے
 خدا دی قسم ہے اوہ مردود رہندا
 نہ جد تیک منے رسالت نبیؐ دی
 محمدؐ دی طاعت دا بیثاق دے دن
 خدا نے رسولاں توں وعدہ لیا سی
 تے آدم توں عیسیٰ تک سارے نبیاں
 سی اقصیٰ چہ منیٰ امامت نبیؐ دی
 قیامت دے دن سارے نبیاں نے یوسفؑ
 محمدؐ دے جھنڈے دے پٹھان کھلوناں
 تے سارے دے سارے نبی مڑ کے جان
 خدا کول زیرِ قیادت نبیؐ دی

جند جان میں واراں تیرے توں

ہر شان میں واراں تیرے توں
 جند جان میں واراں تیرے توں
 جند جان تے کیہ اے محبوبا
 توں ایمان میں واراں تیرے توں
 تیری زلف توں وار جہان دیاں
 شب قدر نوں کر قربان دیاں
 سنے تاریاں ، تاریاں بھریا ایہہ
 توں آسمان میں واراں تیرے توں
 اک وار کدی جے آجاویں
 جاویں میرے سترے لیکھ جگا
 اے کملی والیا ہستی دے
 توں عنوان میں واراں تیرے توں
 رب پاک نے یار نوں بلوا کے
 کہا اُذُنْ مَنّیٰ فرما کے

آسوں ہنیا نیڑے اج حُسن
 امکان میں واراں تیرے توں
 وڈھ پیر آگاڑی دھر بجاں
 نہ غم اُمت دا کر بجاں !
 اک جنت کیہ سب حوراں تے
 رضوان میں واراں تیرے توں
 یوسف تے کرم کما آقا
 مہجور نوں سینے لا آقا!
 پیا ہار پرو کے ہنجواں دے
 ہر آن میں واراں تیرے توں

رُبَاعِی

نال اُنکلی دے چن دو کھن کردا کے شہر دا بدر مُنیر دیکھو
 آوے عمرتے جاوے فاروق * بن کے، سوہنا بدل دا کیویں تقدیر دیکھو
 کھارے کھوہ مٹھاس وچہ بدل دیندا، لب اُہدے دی شیریں تاثیر دیکھو
 ہر تھاں پاک محمد * دا حُسن یوسف کر کے اپنے روش ضمیر دیکھو

شبِ اسری

چوداں راتاں مبارک نے سال اندر اُوہناں وچوں اک آئی اے شبِ اسری نالے ہین علماء متفق سارے چنوں رجب ستائی اے شبِ اسری یاراں وار سرکار نے نال اکھیں دید رب دی پائی اے شبِ اسری بٹھہ ٹھنکی رب دی ذات ڈٹھی پلک نہیں جھپکائی اے شبِ اسری عرشوں پار نے نبی مختارؐ پنبچے، خلقتی حد مکائی اے شبِ اسری پاک ذات اوہ ہے بندے اپنے نوں چہنے سیر کرائی اے شبِ اسری

بن کے طالب مطلوب نے سدیا اے طالب بن کے آج مطلوب چلیا مظہر ذات دا ذات ول چلیا اے رشکِ یوسف مسیح و یعقوب چلیا لا مکان دے چکن لئی گل پردے شاہ عالم دانائے غیوب چلیا بے حجاب ویکھن اللہ پاک تائیں اللہ پاک دا پاک محبوب چلیا دوہاں سجناں نے ملاقات خاطر ایہہ تاریخ ٹھہرائی اے شبِ اسری پاک ذات اوہ ہے بندے اپنے نوں چہنے سیر کرائی اے شبِ اسری

گھوڑا جنتی کھڑا سی باہر در توں! آقا چڑھن دا قصد فرمایا اے
شوق نال بُراق نے ناچ کیتا ٹپ ٹپ کے شوخی وچ آیا اے
بھڑک جھنب جبریل امین فوراً اپنی جگہ بُراق ٹھہرایا اے
خوش نصیبا اَسوار نوں دیکھ تے سہی جبرائیل نے آکھ سنایا اے
نپوچس دھون براق نے کر اگوں اَدبوں عرض سنائی اے شپ اسرئی
پاک ذات اوہ ہے بندے اپنے نوں چہنے سیر کرائی اے شپ اسرئی

اَدب نال بُراق نے حال دل دا اگھاں روندیاں نال اظہار کیتا
روزِ حشر وی ہون اَسوار میرے کرم اَج جیوں شہہ اَسوار کیتا
کیتی عرض منظور حضور اکرم! وعدہ نال بُراق سرکار کیتا!
پئے قدم بُراق نے فلک و تے ماند برق نوں اودھی رفتار کیتا
ہر متمرک مقام تے اتر کے تے کیتی سجدہ اَدائی اے شپ اسرئی
پاک ذات اوہ ہے بندے اپنے نوں چہنے سیر کرائی اے شپ اسرئی

نیکاں بدیاں دے عالم مثال اندر سارے حال سوہنے آشکار ڈٹھے
پوندے خیر جزا شہید ڈٹھے تے عذاب اندر ریاکار ڈٹھے
بے نمازاں نوں ڈٹھی سزا ملدی زنا کار نالے ہندے خوار ڈٹھے
شرع پھڈ جو کردے سی پیٹ پوجا اپنی جیہہ کلدے بار بار ڈٹھے
لُبْرِيَةُ مِنْ اَيَاتِنَا آيا دیکھو حکم خدائی اے شپ اسرئی
پاک ذات اوہ ہے بندے اپنے نوں چہنے سیر کرائی اے شپ اسرئی

پھیر کر اَسواری بُراق اُتے خیریں سفر حضور* مُکا رے نے
 قیام وچ خلیل^۰ مسیح^۰ و وی کر کر پے سلام بلا رے نے
 السلام یا اول تے یا آخر یا حاشر وی نالے سنا رے نے
 مڑ کے ڈٹھا کلیم^۰ نوں قبر اندر پے نماز ادا فرما رہے نے
 فوراً اقصیٰ وچ پہنچے حضور^۰ جتھے محفل نبیاں لگائی اے شبِ اسرئی
 پاک ذات اُوہ ہے بندے اپنے نوں چنے سیر کرائی اے شبِ اسرئی

لے کے آدم توں حضرت مسیح^۰ تائیں جتھے اللہ نے نبی بنائے ہوئے سن
 اک لکھ تے کئی ہزار جہتاں اللہ پاک دے حکم پُچائے ہوئے سن
 بیسن کوئی قیام و رکوع اندر کییاں سجدے وچ سیس نوائے ہوئے سن
 لا مکان دے پاک مہمان بدلے استقبال خاطر سارے آئے ہوئے سن
 امامت انبیاء تے ملائکہ دی کملی والے فرمائی اے شبِ اسرئی
 پاک ذات اُوہ ہے بندے اپنے نوں چنے سیر کرائی اے شبِ اسرئی

لنگھدے جدھر دی گئے حضور اکرم^۰ نبی رہے ملدے ہر اسماں اُتے
 آدم یحییٰ مسیح و کلیم یوسف^۰ کرن رشک محبوب دی شان اُتے
 بیت معمور تے ملے خلیل اللہ^۰ کر دے ناز اپنے نورِ جان اُتے
 حدال ساریاں اُرے اُرار رہیاں حد دی حد مکائی اے شبِ اسرئی
 پاک ذات اُوہ ہے بندے اپنے نوں چنے سیر کرائی اے شبِ اسرئی

اک وار سی سدیا رب سچے دس بار خود نبی مختار گئے نے
 کر بہانہ نمازاں گھٹاؤن والا دیکھن یار تائیں بار بار گئے نے
 آقا پھر جاؤ، آقا پھر جاؤ موسیٰ ایسویں نہیں کری تکرار گئے نے
 موسیٰ شانِ حبیبی نوں جان دے سن راز ہو ایہہ وی آشکار گئے نے
 رہیاں پنج نمازاں پنجاباں وچوں ایہہ تعداد گھٹائی اے شبِ اسری
 پاک ذاتِ اوہ ہے بندے اپنے نوں چھنے سیر کرائی اے شبِ اسری

ستویں فلک تیکر رہ گئے نبی سارے سدہ تک جبریل رفیق بنیا
 وصلِ یار دی جہناں تصدیق کیتی اوہ صدیق نہیں اکبر صدیق بنیا
 چھنے کہیا ایہہ کدی نہیں ہو سکدا ابو جہل پلید زندیق بنیا
 لمحہ اٹو ای عشق دے فلسفے دا عقلاں واسطے بحرِ عمیق بنیا
 فرق عقل تے عشق وچ کیہ ہندا گھنڈی کھول وکھائی اے شبِ اسری
 پاک ذاتِ اوہ ہے بندے اپنے نوں چھنے سیر کرائی اے شبِ اسری

دیکھو عقلمندو کیوں عشق جا کے کر کے عقل دا خانہ خراب آیا
 لا تدرکہ الابصار فرمانِ جسد اوکھ اوس تائیں بے نقاب آیا
 وعدہ اُمت دی بخشش دا لے حق توں ماہِ نور عربی آفتاب آیا !
 تھاواں سوہنیاں دا جنت وچ جا کے اُمت لئی کر کے انتخاب آیا
 دیکھ حسنِ محمدؐ دے جلوایاں نوں یوسفؑ ہوش بھلائی اے شبِ اسری
 پاک ذاتِ اوہ ہے بندے اپنے نوں چھنے سیر کرائی اے شبِ اسری

کتناں نال آقا سُن دے نے

رَبِّ نے ہتھ کملی والے دے ، دے چھڈیا نظام زمانے دا
 دیندے ہتھ کملی والے دے ہر دم انعام زمانے دا
 نبیاں نوں نبوت مل گئی اے ، ولیاں نو کرامتِ مِلدی اے
 اکرام اُوہدے دا صدقہ اے ایہہ سب اکرام زمانے دا
 ایہہ گنبدِ خضرئی والے دے قدماں دی برکت ہے ساری
 ورنہ جو کم آساڈے نے مٹ جاندا نام زمانے دا
 جس دے انوار توں ہویا اے آغازِ زمانیاں ساریاں دا
 اُو سے محبوب تے ہونا ایں آخر انجامِ زمانے دا
 جیہدی مطلع صُحّ پیشائی نے کر ختم کُفر دی شامِ دتی
 اُوہ سوہنا رب دا ماہی اے ہے اوہو ای شامِ زمانے دا
 اقصیٰ وچ کملی والے نے جد رکھیا پیرِ مصلّے تے
 سب نبیاں آکھیا جی آیاں آ گیا امامِ زمانے دا
 ایہہ کلا ای یوسف نہیں کہندا ، ایہہ مسلک اے سارے ولیاں دا
 کتناں نال آقا سُن دے نے ایہہ دُرود و سلامِ زمانے دا

ہر پاسے نور محمد (ﷺ) دا

ہر پاسے جلوہ احمد دا ہر پاسے نور محمد* دا
پئے عارف کامل ویہندے نے ہر جگہ ظہور محمد* دا

اوہ سب تے کرم کماندا اے فیضان سدا ورتاندا اے
ہر ذرہ ذرہ دنیا دا بس ہے مشکور محمد* دا

اوہدے نور دی اک تجلی تھیں سڑ بل کے سُر مہ ہو کے
آج تیکر جلوہ پھیر مُرد کے پیا لہدا اے طور محمد* دا

فرمانبردار محمد* دے جنت وِچ موجاں مانن گے
اوہنوں آگ دے سنگل پینے نے جو ہے مفرور محمد* دا

جو تابعدار نبی* دا اے اوہ تابع رب جلی دا اے
اوہنوں ربّ وی نا منظور کرے جو نا منظور محمد* دا

اوہ بنے امام زمانے دے اوہ بن گئے عادل دنیا دے
پڑھیا اے نال عقیدت دے جہاں منشور محمد* دا

نت نویں قانون وی بن دے نے نت حاکم بدلے جانڈے نے
پر بدلایا اے نہ بدلے گا ہر گز دستور محمد* دا

دو جگ وچ ربّ خالق دی جتی مشہوری ہوئی سی
اونان ای نام مبارک ہے ہویا مشہور محمدؐ دا

سب گوپیاں وچ سب گلیاں وچ سب نبیاں وچ سب ولیاں وچ
سب پھلاں وچ سب کلیاں وچ ہے کیف سرور محمدؐ دا

گل ذوق نگاہ تے مکدی اے پر عارفاں دے لئی خالق نے
ہر ذرے دے وچ کر چھڈیا جلوہ مستور محمدؐ دا

سب شانناں اُس لئی بنیاں نے سب شانناں اُس توں بنیاں نے
ایہہ یوسفؑ کی شیدائی اے خود ربّ غفور محمدؐ دا

رُبّاعی

سورج چن تارے پھکے بن سارے حُسن ختم ایں عربی حسین اُتے
لرز جاوے کونین جے شکن کدھرے ، آوے اُہدی یسین جین اُتے
حکم نہیں سی مکھی نوں بیٹھنے دا ، جسم عنبری مہر مُبین اُتے
نہیں گنیاں کدی وی نظر آیا کملی والے دا سایہ زمین اُتے

نبیاں تے ولیاں دے دَر تے مقبول دُعاواں ہندیاں نے

نبیاں تے ولیاں دے دَر تے مقبول دُعاواں ہندیاں نے
 ہڑھ وگدے نے جد اشکاں دے پھر معاف خطاواں ہندیاں نے
 دیوانے نہیں اوہ دائے نے جیہڑے دَر ولیاں دے جاندے نے
 نبیاں ولیاں دے پاک مزاراں تے سب معاف سزاواں ہندیاں نے
 لے فیض داتا ہجویری توں ، خواجہ اجمیری کہندے نے
 آتھے ناقص کامل جو آوے سمناں توں عطاواں ہندیاں نے
 پناں مرشد کامل دے سالک کدی عشق دی راہ نہ مل بیٹھیں !
 اِس راہ دے وِچ شیطان جہیاں کئی ہور بلاواں ہندیاں نے
 جیہڑے باجھ دُرود محمدؐ دے رپ اگے عرضاں کردے نے
 اوہناں دیاں قسم خدا دی اے بے اثر صداواں ہندیاں نے
 جہاں نوں باغِ جنت دا سردار بناؤناں ہندا اے
 اوہناں دے سرتے گرمی وِچ تیغاں دیاں چھاواں ہندیاں نے
 گل من یوسفؑ دی اے واعظ ایہہ سب نے نکلڑے جنت دے
 ایہہ روضے والیاں جنیاں وی دھرتی تے تھاواں ہندیاں نے

ساقی نامہ (بہارِ غزل)

رکھ سانجھ سراجیاں تے ساغر نظراں دے جام پلا ساقی !
 کر لانجھے نظر نہ نظراں توں آج میری ہوش اڈا ساقی
 نظراں دے نال ملاون دے جے قابل نظر نہ میری اے
 مینوں ہُن چہرہ تگن دے آیناں تے کرم کما ساقی
 رہوے وسدا تیرا ئے خانہ، رہوے چلدا تیرا پیانہ
 پیا آکھے ہر اک دیوانہ ، آج نہ آیناں ترسا ساقی
 آئے نے تیرے دیوانے ، بیٹھے نے سارے مستانے
 وچ رقص دے آون پیانے رُخ اتوں پردہ چا ساقی
 آج جام تے جام پلائی جا ، سمھناں دی ہوش اڈائی جا
 مستی سب نوں ورتائی جا، تیرا ہووے شان سوا ساقی
 آجہناں لائے ڈیرے نے ایہہ سارے منگتے تیرے نے
 یوسف وی بردا تیرا در توں نہ دور ہٹا ساقی

ساقیا خیر منگاں میں تیرے میخانے دی

ساقیا خیر منگاں میں تیرے میخانے دی
ہن تے وار آ ہی گئی ہے تیرے دیوانے دی

جام دے ایسا پلا مست رہواں میں تا ابد
آرزو آیبو ای اے بس تیرے متانے دی

اُنھی جاں تیری نظر مدہوش زمانہ ہويا
میرے دل وار کدوں آوے گی پیمانے دی

تیرے توں تینوں ای میں منگناں ہاں میرے ساقی
ہوش کوئی رہ نہ جائے اپنے تے بیگانے دی

میں چدھر نظر کراں تیرا ہی نظارہ دیکھاں
میںوں سدھ بدھ نہ رہوے اپنے تے بیگانے دی

اے شمعُ حُسنِ ازل کر دے ذرا نظر کرم
ہووے یوسف نوں عطا بے خودی پروانے دی

مرنے توں پہلا مرجانا ہے، سبق ایہہ اہل طریقت دا

مرنے توں پہلا مرجانا ہے، سبق ایہہ اہل طریقت دا

مر مر کے دلبر نوں پانا ہے، سبق ایہہ اہل طریقت دا

اپنی مرضی نوں چھڈ کے تے دلبر دی مرضی تے چلنا

من جانا یار دا فرمانا، ہے سبق ایہہ اہل طریقت دا

دوئی نوں کر کے دور دلوں اکدا ہو رہنا اک پاسے

وچ بجر فراق دے گرلانا، ہے سبق ایہہ اہل طریقت دا !

غم خوشی چہ اکو حال رہوے دلبر دا شکوہ نہ کرنا

وچ غم دے ہس کے دکھلانا، ہے سبق ایہہ اہل طریقت دا

اعتراض پیا کیوں کرنا ایس توں دارتے چڑھنے والیاں تے

توں سمجھ نہیں سکدا نادانا، ہے سبق ایہہ اہل طریقت دا

دسے یارتے جان نوں وارے نہ ہے کفر ایہہ عشق دے مذہب وچ

جو کر کے دسدا اے پروانہ، ہے سبق ایہہ اہل طریقت دا

جدوں ابر کرم دا وسدا اے نہ دیکھے روڑی تے گلشن !

نہ دیکھ تو اپنا، بے گانہ ہے سبق ایہہ اہل طریقت دا

ایہہ عشق دی منزل اوکھی اے پیراں توں یوسف ڈولیں نہ

وچ مشکل دے نہ گھبرانا، ہے سبق ایہہ طریقت دا

قربانی حضرت ابراہیم علیہ السلام

میں صدقہ خلیل اللہ تیری ادا توں
 تیرے عشق عقلاں نوں حیران کیتا
 تیرے عشق نے لاکے اگاں چہ چھالاں
 سی بلدی چنہ نوں گلستاں کیتا
 تیرا عشق رسم وفا بن گیا اے
 تیرا شوق حُسنِ رضا بن گیا اے
 تیرے صدقہ تھیں چمکیا اے زمانہ
 توں ہر ذرے نوں ماہِ تابان کیتا
 سی لرزی زمیں آساں ڈولدے سَن
 کنیا عرشِ دونویں جہاں ڈولدے سَن
 جاں حکمِ خدا اگے سر نوں جھکا کے
 توں ہتھیں سی پتر نوں قربان کیتا

خدا دی قسم ہے توں کوہِ رضا ایں
توں جدِ رسولاں خلیلِ خدا ایں

تیری ضربِ بٹیاں دے کلڑے اڈائے
توں نمرود جئے نوں پریشان کیتا

تیری شان ارفع تیری شان اعلیٰ
تیرا عزم بالا ، توں بالا توں بالا

تیری پاک اولاد وچوں ہے پیدا
خدا نے رسولاں دا سلطان کیتا

سلام آکھاں سو سو مائیِ حاجرہ نوں
جیہدا لالِ قربان ہوون نوں چلّیا

نہ ڈولی نہ لرزی نہ کنھی نہ تڑنی!

بڑا چارہ اپنا سی شیطان کیتا

آیہہ نمر ہی پیکر سی صبر و رضا دا

ذرا شان ویکھو ذبح خدا دا

پھری پٹھ گردن جھکائی سی جس دن

شروع اک اُنوکھا سی عنوان کیتا

ہے گوشت تے لہو دی کدوں لوڑ رب نوں

کدوں ساڈی قربانی دی تھوڑ رب نوں

خدا تے ہے ویہندا محبت نوں یوسف

تے تقویٰ دا ہے اوہنے فرمان کیتا

میں ہاں میخوار محمد (ﷺ) دا

ہے نام قرآن حدیث اندر احمد مختار محمد* دا
تائیوں ای ذرہ ذرہ اے فرمانبردار محمد* دا
جے نور خدا دا نہیں سوہنا کیوں لنگھ عرشان توں پار گیا
کیوں رستہ روکیا نہیں دس کھاں فلکی دیوار محمد* دا
نبی پاک نے خطبے وچ دسیا جو محشر تیکر ہونا ایں
آج علم ترازو وچ پاون کئی نانہجار محمد* دا
اوہ وچ میداناں ہردا نہیں کدی ماراں کولوں ڈر دا نہیں
جیہڑا وانگ بلال* دے پڑھ لیندا کلمہ اک وار محمد* دا
اک میں توں کیہ سب غوث ولی گل پیر پیغمبر مرسل وی
رَبّ کولوں منگدے رہندے نے ہر دم دیدار محمد* دا
سُن سُن کے رسالت دا نعرہ آج جھلے لوکیں سر دے نے
طیبہ دیاں گلیاں وچ لایا نعرہ انصار محمد* دا
میں میخانے ول جاندا نہیں بس نظراں نال ہاں پی لیندا
پرانہ لے جاؤ جام صراحیوں نوں میں ہاں میخوار محمد* دا
پے عارف صوفی کہندے نے نبی حاضر ناظر رہندے نے
دربار خدا دا ہے جتھے اوتھے دربار محمد* دا
میں اوہ یوسف ہاں ائی کیہ جیہدا کوڈی مل نہ پینا سی
جے سرتے سایہ نہ ہندا مدنی سردار محمد* دا
☆ صلی اللہ تعالیٰ علیہ وعلیٰ آلہ و صحابہ وبارک وسلم۔ ۱۱ رضی اللہ تعالیٰ عنہ۔

مجت دی دنیا زانی اے یارو

مجت دی دنیا زانی ہے یارو
 تے حسن ایس دا لازوالی ہے یارو
 گرن سیر جنت دی نعلین پا کے
 عجب شانِ بلالی ہے یارو
 مجت دے صدقے ایہہ ملیا اے رتبہ
 کہ جنت چہ صورت مثالی ہے یارو
 فقیر ہووے کوئی یا ہووے ، شہنشاہ
 مجت دے در دا سوالی ہے یارو
 مجت حقیقت دی وی ہے حقیقت
 سوا اس دے ہر شے خیالی ہے یارو
 مجت دے بوہے تے سر ہے جھکاؤندا
 ہے رومی تے بھاویں غزالی ہے یارو
 کسے حال والے توں پچھ حال اس دا
 ایہہ یوسف وچارا تے قالی ہے یارو

لشکاں پاک محمد (ﷺ) دے نور دیاں

اپنے جیہا کیوں نبی نوں آکھدے او
تسیں ظلمتاں شب دینجور دیاں!

سورج چن دے تائیں شرماندیاں نے
لشکاں پاک محمد* دے نور دیاں

مِثْلَكُمْ توں ملے جے ویہل تینوں
پڑھ تہائی دے وج قرآن بہہ کے

الف لام تو لیکے والناس توڑی
پڑھدا چلا جا شانان حضور* دیاں

اُودے جلوے دا حال جے پچھنا ایں
پچھ حضرت موسیٰ° کلیم کولوں!

رستہ آجے سرکار دا ویہندیاں نے
چک چک اڈیاں گھاٹیاں طور دیاں

کیہڑی چیز دا نہیں جے علم غیب اُس نوں
غیب الغیب خدا نوں جو ویکھدا اے

دیکھن پئے، ہتھیلی دے وانگ آقا
چیزاں ساریاں نیڑے تے دُور دیاں

سائنس لکھ ترقیاں کری جاوے
لکھ دنیا چہ بن قانون بھاویں

انسانیت نوں پھیر وی رہیاں نے
لوڑاں سوہنے دے پاک دستور دیاں

عیسیٰ موسیٰ خلیل یعقوب یوسف
اسماعیل اسحاق تے نوح آدمؑ

اپنے اپنے زمانے چہ رہے دیندے
خبراں سوہنے دے پاک ظہور دیاں

رُبَاعی

گنبدِ حضرتِ دی شان ہے وُدھِ عرشوں جلوہ ریز جتھے تاجدارِ عربیٰ
رُن رُکھ تے روڑے پئے پڑھن کلمہ کرے حکمِ جدِ نبیِ مختارِ عربیٰ
کردا اے پتھراں دے وچوں رُکھ پیدا، آوے موج وچ جدوں سردارِ عربیٰ*
فوراً چھاں کردے یوسفِ آنِ بَدَلِ دُھتے ویکھ کے ماہِ انوارِ عربیٰ*

نظر تک تک کے راہ تیرا اے ہاری یا رسول اللہ

- نظر تک تک کے راہ تیرا اے ہاری یا رسول اللہ*
- کدوں آؤنی تساڈی اے سواری یا رسول اللہ*
- کوئی سوہنا اُدہدی نظراں دے وچ نہیں فیرنج سکدا
- چہنے ویکھی تیری صورت پیاری یا رسول اللہ*
- سمجھ لیندا ہاں میں فوراً تساں گیسو سنوارے نے
- چمن وچ جد وگے باؤ بہاری یا رسول اللہ*
- تیرے روضے دی ٹھنڈی چھاں جدوں ہے یاد آجاندی
- میرے لُوں لُوں چہ پھر جاندی کٹاری یا رسول اللہ*
- میں ہولا ہو گیا لکھتاں دے نالوں وی ہاں رُل رُل کے
- مصیبت ہجر دی سب توں ہے بھاری یا رسول اللہ*
- میں پھسیا وانگ بلبل نفس تے شیطان دے گھیرے وچ
- ہے اُتے باز تے پٹھاں شکاری یا رسول اللہ*
- قبر تے حشر دی سختی وی سب آسان ہو جاوے
- چڑھا دے عشق اپنے دی خماری یا رسول اللہ*
- تیرا در چھڈ کے جاوے ایہہ تے کتھے ہوو دس جاوے
- تیرے دربار دا یوسف بھکاری یا رسول اللہ*

نہیں لہذا جام صُراحیوں نوں

نہیں لہذا جام صُراحیوں نوں میخوار مدینے والے دا
ہر تھاں تے لنگر جاری اے دلدار مدینے والے دا

رَب نال فضل دے اوہدے تے کر جنت واجب دیندا اے

جو نال عقیدت تک لیندا دربار مدینے والے دا

قابو تے پانا اک پاسے، اوہدی شکل شیطان نہیں بن سکدا

جیہدے دل دے اندر بن جاندا گھر بار مدینے والے دا

بھاویں دنیا بھاویں عقبی اے، بھاویں سورج بھاویں ذرّہ اے

ہر اک نوں صدقہ ملدا اے، مختار مدینے والے دا

مخلوق دی گل تے اک پاسے، رب آپ وی ظاہر نہ ہندا

مقصود جے کرنا نہ ہندا، اظہار مدینے والے دا

اوہ چٹا ننگا کہندے نے، آساں رب دا جلوہ دیکھ لیا

یوسف جو عارف کر لیندے، دیدار مدینے والے دا

کعبے تے عرش اُتوں اُچیاں نے شانناں اُوہدے دربار دیاں

سب نبی پیغمبر پڑھدے نے نعتاں احمد مختار دیاں!
کعبے تے عرش اُتوں اُچیاں نے شانناں اُوہدے دربار دیاں

معلوم تے عالم سارے ای صدقہ نے کملی والے دا
رَب گنجیاں دیتیاں ہتھ اُوہدے ہر علم دیاں اسرار دیاں

اُوہدے دِل وِچ جھنڈا احمد دا، اُوہدے سرتے تاج شفاعت دا
لاجاں نے عربی سوہنے نوں ہر عاصی اوگنہار دیاں

اسیں بھل کے جہدیاں حکماں نوں پئے ایدھر اُوہدے بھوندے آں
نمناک نے اکھاں ساڈے لئی اُس اُمت دے غنخوار دیاں

بس اُوہو ای پورا مومن اے جیہدے دل وچہ اُلفت سوہنے دی
اوہ کاہدا مومن گڑھدا اے سُن نعتان جو سرکار دیاں

جیہدے راہ وِچ یوسف ورگے وی پا دِل کُلی بیٹھے نے
میں راہواں نکدا رہناں واں اُس عربی شاہ اسوار دیاں

یاراں دے نال محمد (ﷺ) پئے کردے سیر چو فیرے

پڑھ روح البیان چوں مسئلہ تیرے ہوون دُور ہنیرے
یاراں دے نال محمد* پئے کردے سیر چو فیرے

یونہں تے کلیمہ نوں تکیا ارزق وادی وچ سوہنے
سُن اوہ پڑھدے تلبیہ نوں جد اُون مقام اچیرے

اَقصی وچ سب پیغمبر سن مع جسمان دے آئے
جد بنے امام سی سب دے آقا تیرے تے میرے

ہر فلک تے نبیاں دتی سوہنے نوں آن سلامی
معراج دی راتیں پائے جد لامکانیں پھیرے

ملا علی قاری لکھیا ہے شرح شفاء دے اندر
ہر مومن دے گھر لائے سرکار میری نے ڈیرے

یوسف کیہ گن گن دتے سوہنے دیاں سوہنیاں شانناں
ہر عقل دی حد دے نالوں سوہنے دی شان اَگیرے

حضرت فاروق اعظم

کس دی طاقت اے رُتبہ بیاں کر سکے
کملی والے دے دلدار فاروق

کملی والے محمد دی آغوش وچ
لگا ہويا اے دربار فاروق

جس دا ناں سُن کے کنبدے نے کسریٰ جے
اوبدے گرتے دے پیوند نہیں جاندے گنے

جنتی آکھ کے دیتا اے عمر نوں
لقب خود شاہِ ابرار فاروق

دتی فاروق اعظم نے جس دم سدا
ہو پہاڑاں دے اوہلے توں اے ساریے

بچ سو کوہ اُتے بیٹھے سی سُن دے پئے
ساریے حکم سرکار فاروق

دیکھ فاروق دا بیت و دبدبہ
آگیا قصر کفار وچہ زلزلہ!

دیکھ رقعہ اُودا موج وچ آگیا
نیل ہے فرمانبردار فاروق* دا

عمر روشن ستارہ اے اسلام دا!
اُودے شاہد ہے قرآن اکرام دا

اُودی رائے مطابق ہے گھلدا وحی!
مشورہ سُن کے ستار فاروق* دا

کسلی والے* نے کیتی اے خود ایہہ دُعا
یا الہی عمر* مینوں کردے عطا

منگ کے اللہ تو لیددا اے اُسنوں نبی
کر نہ منکر توں انکار فاروق* دا

عمرؓ غازی مجاہد تے غیور ہے
 عمرؓ دا عدل دنیا چہ مشہور ہے
 اوہ محمدؐ دا جری سپاہی نڈر
 لوہا منے نے کفار فاروقؓ دا
 عمرؓ ایمان آندا تے ہو کے نڈر
 پڑھدے مومن نمازاں سی اللہ دے گھر
 ہٹ گیا کافراں دا خوف و خطر
 رعب ایسا سی جرار فاروقؓ دا
 ہو کے آقاتے ہتھ وچہ مہاراں پھڑے
 پر غلام اودھے ناقہ دے اُتے چڑھے
 طعن یوسفؑ دے آقاتے فیر کر لوں
 پہلوں تک آکے ایثار فاروقؓ دا

شہسوارِ کربلا

صدقے جاواں حسینؑ ذی شاں اُتوں
چہتے جان نون جان کے جان دیتا

چچو لا کے عباسؑ دے بازوآں دے
موڑ باطل دا چہتے طوفان دیتا

نہ کوئی ہويا نہ ہووے گا حشر تیکر
چہتے وانگ سید امتحان دیتا

ککڑے ککڑے کروا لیا گل کنبہ
ککڑے ہون نہیں پاک قرآن دیتا

راہ اللہ دے کوئی نہیں دے سکدا بچڑے جیویں سی پیر شبیر دتے
ایسی دتی قربانی حسینؑ سید عشق والیاں دے سینے چیر دتے

کربل ، شمر، یزید موجود سب کچھ
وائے قسمت کے آج شبیر کوئی نہیں

ظلمت شام دی آج وی چھا رہی اے
اے پر زہراء دا بدر منیرؑ کوئی نہیں

آج وی کتیاں کماناں نے شمر ہوراں
کھاوان والا پد سینے تے تیر کوئی نہیں

حق تیغاں دی چھاں پٹھ کھن والا
سوہنے پیر شبیر* جہیا پیر کوئی نہیں

بدل جاوے زمانہ تے پیا بدلے کدی حق دا امام نہیں بدل سکدا
جد تک ہووے نہ عزم شبیر* ورگا جگ دا کدی نظام نہیں بدل سکدا

لختِ جگر محمد* دے وچ کر بل
لختِ جگر اکھوان دی لاج رکھ لئی !

نیزے اُتے تفسیر قرآن کر کے
سید پاک قرآن دی لاج رکھ لئی !

آیا خواب سی جیہڑا خلیل تائیں
اُس دے سُرخ عنوان دی لاج رکھ لئی

لاج رکھ لئی زہرا دے ہنجواں دی ، کنبہ وار دیتا اتھر چوٹی وی نہیں
کس دے نال میں اُوہدی مثال دیواں ثانی پیر شبیر* دا کوئی وی نہیں

کس جگہ اے پیر شبیر* ورگا
چھاویں تیغاں دی حق جو کہوے اُچی

ہتھیں اصغر* دے گلے چوں تیر کھچے
 تڑپے اکبر* تے ساہ نہ لوے اُچی
 ونہیاں تیراں وِج جاوے پر ایہہ سمجھے
 پگ نانے دی جگ وِج رہوے اُچی
 لاشہ قاسم دا رکھ کے وِج نیچے
 حرماں پاکاں نوں رون نہ دوے اُچی
 اُس دا عزم جے ملے تے کیا ای کہنے
 نہیں تے اُس دا دَرِد وی بڑی گل اے
 یوسف جیسے غلام نوں ملے جے کر
 اوہدے پیراں دی گرد وی بڑی گل اے

دوہڑہ

ایسے ڈولے ایمان سن کو فیاں دے آپے ای تھڑک گئے قول اقرار اوتوں
 ذرا جنناں وی جے کر ایمان ہندا جاناں واردے نخی سردار اوتوں
 لاکے یاری جو آدھ وچکار چھڈن ڈگ پیندے اوہ عشق مینار اوتوں
 یوسف ایہو ای شرط وفادی اے سرٹوں واردیناں سوہنے یار اوتوں

شہیدِ اعظم امام حسینؑ

صبغة الله توں ودھ نہیں رنگ کوئی
 آیا ایہو پسند خدا نوں رنگ
 ایسے اپنے رنگ تھیں رب سچے
 دیتا آپ پہلوں مصطفیٰ* نوں رنگ
 صدقے مصطفیٰ* دے فیر بخیا سی !
 ایہو انبیاء تے اولیاء نوں رنگ
 ایہو رنگ حضور* نے چاہڑیا سی !
 پیار نال حیدر مرتضیٰ* نوں رنگ
 ایہو رنگ سی خونِ شہیر اندر
 ایہو ملیا سی آلِ عبا نوں رنگ
 دے دے کے خونِ محمد* دے دوہترے نے
 دیتا چاہڑ دشتِ کربلا نوں رنگ

روضہ نانے دا ° ، اتاں دی قبر چھڈ کے
جدوں کے ول پیر شبیر چلے

سید چھم چھم زادیاں زُنیاں مار ڈھاواں
چھم چھم اکھیاں دے وچوں پیر چلے

چھڈ کے دیس ، پردیس زمین وتے
کملی والے دے بدر منیر چلے

بی بی پاک زنب مائی شہر بانو
قاسم اکبر تے اصغر صغیر چلے

خردیاں روضے چوں نانے نے کہیا بیٹا !
جا کے خون دے نال صحرا نوں رنگ

دے کے خون محمد دے دوہترے نے
دیتا چاہڑ دشت کربلا نوں رنگ

اودھر خواب سی آیا خلیلؑ تائیں
 بن کے کھلا حسینؑ تعبیر ایدھر
 کامل عشق اودھر کامل عشق ایدھر
 اسماعیلؑ اودھر تے شبیرؑ ایدھر
 آیت ذبح عظیم دی آئی اودھر
 کرا پیا اے شبیرؑ تفسیر ایدھر
 اودھر پھری نے وال نہ کتیا سی
 گلا اصغرؑ دا چیر دے تیر ایدھر
 پھری پتر تے پھیر خلیلؑ یوسفؑ
 بناں خونوں سی دتا حنا نون رنگ
 دے کے خون محمدؐ دے دوہترے نے
 دتا چاہڑ دشت کربلا نون رنگ

اعلیٰ حضرت* ہیں بریلی کے

مجددِ دین و ملت اعلیٰ حضرت ہیں بریلی کے
 حکیم اہلسنت اعلیٰ حضرت ہیں بریلی کے
 محمد مصطفیٰ* محبوبِ حق کے علم کے وارث
 محدثِ باکرامت اعلیٰ حضرت ہیں بریلی کے
 کسی تصنیف کو دیکھو کسی تحریر کو پڑھ لو
 بلاغت ہی بلاغت اعلیٰ حضرت ہیں بریلی کے
 نبی کے ذکر میں رہنا نبی کی یاد میں رونا
 محبت ہی محبت اعلیٰ حضرت ہیں بریلی کے
 شریعت کے طریقت کے مسائل خوب سمجھائے
 شہنشاہِ طریقت اعلیٰ حضرت ہیں بریلی کے
 امامِ اعظم* کے نائب بن کے دکھلایا زمانے کو
 کہ پشمہٗ ولایت اعلیٰ حضرت ہیں بریلی کے
 ہے اُن کی شاعری قرآن و سنت کا صحیح نقشہ
 صداقت ہی صداقت اعلیٰ حضرت ہیں بریلی کے
 کوئی گستاخِ احمد جب بھی اُن کے سامنے آئے
 تو اک بحرِ فصاحت اعلیٰ حضرت ہیں بریلی کے
 کہاں سے وہ زباں لاؤں کرے جو آپ کی مدحت
 کہ یوسفِ اعلیٰ حضرت، اعلیٰ حضرت ہیں بریلی کے

محدثِ اعظم ﷺ

بڑے بڑے محدث نے جہان اندر
محدثِ اعظم ﷺ دی شان کچھ ہو رہی ہے

بھر بھر جھولیاں فیضِ رضا و نڈیا
ایہناں اُتے فیضانِ کچھ ہو رہی ہے

میرے سخی سردار دا ستیاں تے
خاص الخاص احسان کچھ ہو رہی ہے

جدھر نظر کیتی عالم گئے بن دے
ایہدا علم پڑھان کچھ ہو رہی ہے

عالمِ گر عالمِ ولی گر عارفِ قطبِ وقت سردار سی ستیاں دا
کی میں اُس دی یوسفِ تعریف لکھاں میر سخی سالار سی ستیاں دا

مدح حضرت سلطانِ باہو (رحمۃ اللہ علیہ)

شاہسوار عرفان دیاں منزلاں دے، عارفین دے نے تاجدار باہو
تھل دیاں جلدیاں بلدیاں ٹبیاں تے بن کے آئے نے باو بہار باہو

ملکوتِ جبروت لاہوت والے کھول دے نے گلِ اسرار باہو
سنگل توڑنا سوت زندان والے نگھے عقل دی حد توں پار باہو

نور و نور کر گئے ظلمت کدے تائیں اپنے فیض دے بخش انوار باہو
باہو اسمِ ملاؤندا اے نال ہو وے طالب کہن تاہیوں بار بار باہو

مال دولتاں کرن لئی پیش آقا لوکی آئے نے تیرے دربار باہو
یوسف نظرِ عقیدت گزار نے نوں لے کے آیا چند اشعار باہو

حضرت میاں شیر محمد صاحب شرقپوری (رحمۃ اللہ علیہ)

صدقے جاواں محمدؐ دے شیر اتوں
شرقپور دے بھاگ جگائے جبے

اُس دی نظر نوازی توں جاں صدقے
ولی غوث تے قطب بنائے جبے

کرماں والے دے کرم جگائے جبے
رنگ گھنگ شریف نوں لائے جبے

کر ویر نوں دیتا لاثانی یوسف
کیلیا نوالے وِچ جھنڈے جھلائے جبے

مدح حضور قبلہ عالم میاں لاثانی صاحب شرقپوری (رحمۃ اللہ علیہ)

لاٹانی میاں صاحب دی ، لاثانی پاک نشانی ایں !
کر ویر نے ویر تے نظر کرم کر چھڈیا قطب ربّانی ایں

ایہہ نقشہ شیر محمد دا ، ایہہ جلوہ شیر محمد دا
اگو جیہی سیرت دوہاں دی اگو جیہی شکل نورانی ایں

ہے دوہاں دا اگو میخانہ ہے دوہاں دا اگو پیانہ
اک ساتی اک ورتاوا اے دوہاں دی خلق دیوانی ایں

جو ایہدا نہیں سو اُہدا نہیں جو ایہدا اے سو اُہدا اے
گھر گھر وچ دوہاں ویراں نے ورتایا فیض روحانی ایں

اُس کرم کما کے دسیا اے ، اِس توڑ نبھا کے دسیا اے
اک پل وی پاک شریعت توں نہیں کیتی رُوگردانی ایں

کیوں منگتو بوہے کن دے او ہر پاسے فیض ہے اوسے دا
جس پاسے جھولی پھیلائیے ہو جاندی فیض رسائی ایں

یوسف ہے سگ لاثانی دا ، اِس کامل مرد حقانی دا
جتھے یار دا نقشہ دنا ایں اِس رکھ دینی پیشانی ایں

سید پیر جماعت علی شاہ لاثانی علی پوری (رحمہ اللہ تعالیٰ)

دوہتا نبی دا علی دا جگر گوشہ
 علی پوری لاثانی ایس پیر میرا
 مشکل بنی تے آوندا اے کم میرے
 تاجدار میرا دنگیر میرا
 اٹھے پہر خیالاں دے وچ رہندا
 مالک جان دا مہر منیر میرا
 اوہدے کرم تے پورا اے مان مینوں
 بنے لاوے گا بیڑا اخیر میرا
 اوہدی لٹھے دی سادی جہی ٹوپی اتوں
 شہنشاواں دے تاج میں وار دیواں
 اوہدی سادہ پوشاک تے فقر اتوں
 یوسف راجیاں دے راج وار دیواں

پیر سید حافظ جماعت علی شاہ صاحب علی پور شریف رحمۃ اللہ تعالیٰ

واراں جان محدث علی پور توں
امیر ملت دا جنہوں خطاب ملیا

جسے ویکھیا اوسے دا ہو رہیا
ایسا حسن اس نوں لاجواب ملیا

اوہدے بوہے تے جھیرا گدا آیا
اوتھنوں فیض ملیا بے حساب ملیا

سید پاک شہزادہ سی مصطفیٰ* دا
شہنشاہ وی سی تے فقیر وی سی

کر دا خاک در خاک سی دشمنان نوں
یوسف قداماں دی خاک اکسیر وی سی

مرشدی و مولائی پیر سید حضرت علی اکبر شاہ صاحب علی پور شریف رحمہ اللہ تعالیٰ

سوہنا پیر میرا سید علی اکبر
 سچا لال لاثانی خزانے دا اے
 دامن موتیاں تھیں چنے بھر دتا
 میرے جیسے غریب دیوانے دا اے
 نظراں والیاں نے صاف دیکھیا اے
 سید پاک ابدال زمانے دا اے
 تارے ذریاں تائیں بنا دتے
 کناں فیض ایہہ سخی گھرانے دا اے
 دادے پاک حیاتی وچ فقر دیاں
 سٹھے منزلاں طے کروا چھڈیاں
 جدھر جدھر سی گزریا لاثانی!
 یوسف راہواں اوہ سٹھے دکھا چھڈیاں

پیر سید علی اصغر شاہ صاحب علی پور شریف

سید سخی لاٹانی دا جگر پارا
 میرا پیر لاٹانی ایں علی اصغر
 جے علی پور دی قسمت بدل دتی
 اوہدی پاک نشانی ایں علی اصغر
 علی اکبر سرکار دا ویرا اصغر
 فدا حسین دا جانی ایں علی اصغر
 میری بیعت ہے اوہناں دے ہتھ اُتے
 میرا قبلہ روحانی ایں علی اصغر
 اوہدی مرضی اے ویکھے یا نہ ویکھے
 میں تے جان دا مالک بناں بیٹھاں
 منزل اُتے میں یوسفؑ پہنچ جانا
 بانہہ سید دے ہتھ پھڑا بیٹھاں

سترہ دن دی جنگ ۱۹۶۵ء تا ۲۳ ستمبر

لکھاں حمد پہلوں ذوالجلال دی میں جسے گن فرمان فرما چھڈیا
 فیر پڑھاں دُرود حضورؐ اُتے جس دے نور نے جگ چکا چھڈیا
 رحمت آل تے پاک اصحاب اُتے کر کے جہناں جہاد وکھا چھڈیا
 دے کے خون شبیر نے وِچ کربل مُل گل شہیداں دا پا چھڈیا
 حق و باطل نکران گے حشر تیکر اللہ پاک قانون بنا چھڈیا
 چھ ستمبر نوں مار شب خون باہمن سانوں سُنیاں نوں فیر جگا چھڈیا

غیبی خبر ایہہ چوداں سو سال پہلاں غیب دان محمدؐ فرمائی ہوئی اے
 بوہرہ ٹوبان صحابیاں توں وِچ سُنن نَسائی دے آئی ہوئی اے
 دو گروہ فردوس سے وِچ جاسن نبی پاکؐ بشارت سنائی ہوئی اے
 ساتھی عیسیٰ دا ہوسی گروہ جیہدا اک تے جنت توں اوہدی رہائی ہوئی اے
 دوجا جاسی گروہ اوہ وِچ جنت ہند نال جنھے متھا لا چھڈیا!
 ابنِ قاسم محمود تے اَساں رَل کے وعدہ مصطفائی کر ایفا چھڈیا

پاکستان دے بن دیاں سار باہمن جال نوے توں نوے وچھاندا رہیا
 کئی جنگی سامان دے کارخانے چوری چوری وچ بھارت دے لاؤندا رہیا
 توپاں بمب بندوقال برین گتاں توپ خانے تے فوجاں وودھاندا رہیا
 راکٹ کینبرے ہنڑ تے مگھ طیارے بھارت ماتا نوں وچ منگاندا رہیا
 اٹھاراں سالاں دے اوہدے منصوبیاں نوں دِن ستاھویں اسال مٹا چھڈیا
 چھ ستمبر نوں مار شب خون باہمن سٹے شیراں نوں فیر جگا چھڈیا

رن کچھ والے اُگوں رن اندر باہمن ہار کھا کے ضدوں ہاریا نہ
 اصلوں بھیرا سی اسلحہ بے اصلیاں دا تاہیوں اسلحہ نے ککھ سنواریا نہ
 دسمل نیم کر کے اسال چھڈ دتا جان بجھ کے جان توں ماریا نہ
 فیر چھڑیا لاہور تے مرن خاطر کجھ سوچیا اتے وچاریا نہ
 ساڈے غازیاں نے دوجی وار مُو کے شاہ رگ تے خنجر چلا چھڈیا
 چون چوہدری تے چھاگلے ورگیاں نوں کھانا پینا تے سونا بھلا چھڈیا

دتا حملے دا پورا جواب ہسی پاک فوج تے مرداں زنانیاں نے
 دولت مال جاناں سب گجھ وار دتا اپنے وطن اتوں پاکستانیاں نے
 دتا ساتھ پورا انڈونیشیا نے چین عرب اُردن تے ایرانیوں نے
 کھیم کرن اکھنور تے جوڑیاں نوں دتا چھڈ فوراً ہندوستانیوں نے
 ابن قاسم تے غوری محمود بن کے اسال باہمن دا سینہ ہلا چھڈیا
 راجستھان تے چھنب تے کر قبضہ بھٹھہ دوار کے والا بٹھا چھڈیا

مد لئی شہیدیاں دے رُوح آگئے داتا صاحب ورگے مددگار آگئے
 بوچھن بمب محمد دے شیر آئے نالے علی پور والے تاجدار آگئے
 سینہ تان کے توپاں دے منہ موڑن کئی بھٹی جئے سپہ سالار آگئے
 لے کے ہنٹر فضاواں دے شہزادے مٹی دشمن دی کرن خوار آگئے
 پٹھان کوٹ حلوڑے دے اڑیاں نوں بمب سٹ کے جہاں اڈا چھڈیا
 آیا دشمن دا جھیرا جہاز ایڈھر مٹھلیاں مروٹیاں دے سانویں دکوا چھڈیا

لڑی جنگ چوٹے دے وچ جھیری کائنات وچ اوہدی مثال کوئی نہیں
 اپنے آپ نوں ٹینکاں دے پٹھ دینا وڈھ کے ایس توں رسد کمال کوئی نہیں
 کرن لئی شہیدیاں نوں پیش تحفہ میری نظم اندر ایسا لال کوئی نہیں
 لفظاں وچ شہیدیاں دی شان آوے وڈھ ایس توں اہر محال کوئی نہیں
 میرے کول نذرانہ نے چند اتھرو یا میں ہتھ دعا لئی چا چھڈیا
 لکھ لکھ اوہناں نوں ہون سلام یوسف جہاں دشمن توں ملک بچا چھڈیا

مَسَدَس

ساڈا اِکو ہے اللہ معبود برحق ، شافعی نبی سراجؐ منیر ساڈے
 دامن آل اصحاب دا ہتھ ساڈے ، اعظم ہین شہید شبیر ساڈے
 ابو حنیفہؒ نے ساڈے امام اعظم ، ہین غوث اعظم دِ سنگیرؒ ساڈے
 غوث قطب اوتاد ابدال سٹھے سارے ولی ساڈے سارے پور ساڈے
 چوہنہ اِماماں نوں اسیں برحق کہینے اُسیں کے ولوں کئی بھندے نہیں
 کیویں اونہاں وچوں یوسفؑ ولی ہوون جیہڑے شان ولایت نوں مندے نہیں

رُبَاعِی

کملی والے نوں وِچ قرآن مولا دتے ہین اَلْقَابِ عَظِيمِ سوہنے
 دتا غیب دا علم محبوب تائیں اللہ پاک غفور الرحیم سوہنے
 مَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِينٍ آیت بھیج چھڈی اے ربِّ عَلِيمِ سوہنے
 وئڈن غیب گئینیاں جگ تائیں کردے بخل نہیں نبی کریم سوہنے

رُبَاعِی

جوہر اوّل اوہ کل مخلوق دا اے جہنوں مُلّاں جی وڈا بھرا کہندے
 اپنے نور تھیں خلقیا نور میرا میرے ربِّ سچے مصطفیٰؐ کہندے
 آدمؑ تائیں وی او سے دے نور صدقے پسن ملک سارے پیشوا کہندے بے
 مثال سوہنا نوری بشر یوسفؑ اسیں کدوں آں اوہنوں خدا کہندے